ΤΑ ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ!

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΙΝΤΑΣ ΦΕΡΡΙΕ

Μια ἐρωτική γκάφα τοῦ Δουμᾶ. Στὰ πέδια τῆς ὡραίας Ἴντας. Πῶς τὴν ἔπαθε. Σκλάβες μιᾶς σκληρῆς καὶ ἄπιστης γυναίκας. Ἡ μάταιες προσπάθειές του νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὸν ὡραῖο δαίμονα. Ἡ ἀπιστίες τῆς Ἴντας. Μια κωμικοτραγική σκηνή. Ὁ τρίτος. Ἡ θυμεσοφία τοῦ Δουμᾶ. Τὸ εἴκοσι τέλος τῆς Ἴντας Φερριέ, κλπ.

Ἡ ὡραία, ἀλλὰ καὶ ἀκαρδη καὶ ἄπιστη Ἴντα Φερριέ

Στὶς 6 Φεβρουαρίου 1832, το Παρισινὸ θέατρο Πὸρτ-Σαὶν-Μαρτέν, ἀνέβαζε, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλη διαφήμισι, τὴν «Τερέζα», ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπαρακτικὰ καὶ αἱματοβαμμένα δράματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρός.

Τὴν ἑπομένη δὲ τῆς παραστάσεως, ὁ ἔνδοξος συγγραφεὺς ἐπεφτε στὰ πόδια τῆς πρωταγωνίστριας τοῦ θιάσου, τῆς ὡραίας Ἴντας Φερριέ, καὶ τῆς ἐξομολογεῖτο τὸν φλογερὸ ἔρωτά του, κάνοντας συγχρόνως ἀλλεπάλληλους ὅρκους πὼς ἡ ἀγάπη του αὐτὴ θὰ βαστοῦσε ὡς τὴν τελευταία πνοή του...

Ὅταν ὁ Δουμᾶς ἔκανε τὴν μελοδραματικὴ αὐτὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, δὲν ὑποπτευόταν πὼς θἀρχόταν μιὰ μέρα ποὺ θὰ μετανοοῦσε πικρὰ γιὰ τὰ φλογερὰ λόγια ποὺ εἶπε. Δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι τὸ ἐφήμερο αἴσθημά του γιὰ μιὰ ὡραία καλλιτέχνιδα, θὰ τοῦ στοίχιζε εἴκοσι ἑφτὰ χρόνων μαρτυρικὴ ζωή!... Κι' ὅμως ἔτσι ἔγινε...

Ἡ Ἴντα Φερριὲ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβῃ πόσο πολύτιμη θὰ ἦταν ἡ φιλία ἑνὸς συγγραφέως σεβαστοῦ σ' ὅλους τοὺς θεατρικοὺς ἐπιχειρηματίας, ἑνὸς συγγραφέως ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί του σ' ὅλα τὰ θέατρα. Καὶ φρόντισε νὰ τὸν δέσῃ τόσο καλὰ στὸ ἄρμα της. Ὥστε ὅταν ὁ Δουμᾶς βαρέθηκε ἕνα πρωὶ τὴ μικρὴ φίλη του καὶ ζήτησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντά του, βεβαιώθηκε μὲ ὀδυνηρὴ κατάπληξι, πὼς ἡ Ἴντα δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ μπορεῖς νὰ τὶς πάρῃς καὶ νὰ τὶς ἀφήσῃς ὅποτε θέλεις! Καὶ ὑποχρεώθηκε ὄχι μονάχα νὰ τὴν κρατήσῃ μαζύ του, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποφέρῃ τὰ νεῦρα της, τοὺς θυμούς της, τὶς ἰδιοτροπίες της καὶ συγχρόνως νὰ τῆς κάνῃ ὅλα τὰ ἔξοδά της!...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἦταν τοακωμένος μὲ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, τὸν μοναδικό του ἀντίπαλο στὶς θεατρικὲς ἐπιτυχίες, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀσήμαντης ἀφορμῆς. Μολαταῦτα, ἡ Ἴντα ἔπεισε τὸν Δουμᾶ νὰ ἀξιώσῃ ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου νὰ ἀνατεθῆ σ' αὐτὴν ὁ ρόλος τῆς «Μαρίας Τυντόρ», τῆς νέας τραγωδίας τοῦ Οὐγκώ, τῆς ὁποίας ἡ πρώτη παράστασι δόθηκε στὶς 6 Νοεμβρίου 1833. Τὸ ρόλο αὐτο, τὸν εἶχε ἀρχικὰ ἡ Ἰουλιέττα Ντρουέ, ἡ ὡραία ἠθοποιὸς ποὺ θὰ θέρμαινε ἀργότερα τὸν Οὐγκώ, μὲ τὴν ἀγάπη της, ὡς τὴν τελευταία πνοή του. Μὰ ἡ ἀποτυχία ποὺ σημείωσε ἡ Ντρουὲ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ἦταν τόσο τραγική, ὥστε ὁ Οὐγκὼ ἀναγκάστηκε, μὲ μεγάλη του λύπη, νὰ τῆς πάρῃ τὸν πρῶτο ρόλο καὶ νὰ τοῦ δώσῃ...στὴ φίλη τοῦ Δουμᾶ, ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἐπίμονες ἀξιώσεις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου...

Καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὅμως, ἡ Φερριέ, ἀντὶ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸ Δουμᾶ, γιὰ τὶς ἐνέργειές του, ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ τῆς δοθῆ ὁ ρόλος τῆς Τυντόρ, ἐξακολούθησε νὰ τὸν δυσαρεστῆ καὶ νὰ τὸν ἐξευτελίζῃ.

«Ἡ μικρὴ Ἴντα,—ἔγραφε ἕνας θεατρικὸς συγγραφεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου στ' Ἀπομνημονεύματά του.—καταστρέφει οἰκονομικῶς τὸ Δουμᾶ, τὸν ἔχει μεταβάλει σὲ παιχνίδι στὰ χέρια της, καὶ συγχρόνως... τὸν δέρνει!...»

Παρ' ὅλο ὅμως τὸ ξύλο ποὺ ἔτρωγε, ὁ συγγραφεὺς τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» δὲν ἔπαυε νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ὀξύθυμη φίλη του. Στὰ 1837, κατώρθωσε, μὲ τὰ ἰσχυρὰ μέσα ποὺ διέθετε, νὰ προσληφθῆ ἡ Ἴντα Φερριὲ στὴν «Κομεντὶ-Φρανσαίζ», ἂν καὶ τῆς ἔλειπαν τὰ καλλιτεχνικὰ προσόντα ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ γίνῃ ἑταῖρος στὸν «Οἶκο τοῦ Μολλιέρου»...' Μὴ φανταστῆτε ὡστόσο, πὼς, ὕστερ' ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐκδούλευσι τοῦ Δουμᾶ, ἡ Ἴντα ἀποφάσισε ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τέλους ἥσυχο τὸ φίλο της καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ βρῆ κανένα ἄλλο θῦμα...

Ἡ Φερριὲ δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ χάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια της τὸ σπάνιο αὐτό...κελεπούρι...

Πέρασαν ἔτσι ἀκόμα τρία χρόνια...ἀγωνίας γιὰ τὸ Δουμᾶ. Καὶ ὅταν ὁ συγγραφεύς, ἀπηυδησμένος πειὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἔνωσι, ζήτησε νὰ διακόψῃ κάθε δεσμὸ μὲ τὴ φίλη του, ἐκείνη τὸν πληροφόρησε ἀπαθέστατα, πὼς σὲ λίγο θὰ γινόντουσαν... οἱ γάμοι τους! Ὁ ἀγαθὸς γίγας φώναξε τότε, διαμαρτυρήθηκε, φοβέρισε—μά, στὸ τέλος, ὑπέκυψε στὸ πεπρωμένο του... Καὶ στὶς 5 Φεβρουαρίου 1840 ἡ Ἴντα Φερριέ, ἡ Μαργαρίτα Ἰωσηφίνα Φερράν, ὅπως ἦταν τὸ πραγματικό της ὄνομα, ἔγινε σύζυγος τοῦ κόμητος Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ ντὲ λὰ Παγιετερί... Ὡς μάρτυς τοῦ συγγραφέως χρησίμευσε ὁ Σατωβριάνδος.

Ὕστερ' ἀπὸ ὅλα ὅσα σᾶς εἴπαμε παραπάνω, δὲν σᾶς εἶνε δύσκολο βέβαια νὰ μαντεύσετε τή...συζυγικὴ εὐτυχία τοῦ Δουμᾶ. Κοντὰ ὅμως στὰ πολλὰ καὶ διάφορα κακὰ ποὺ ὑπέστη ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος ἀπὸ τὴν τρυφερὴ γυναῖκα του, πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ ἡ συμφορὰ τῆς ἀπάτης!

Ἡ ἀχαριστία τῆς ἄκαρδης αὐτῆς γυναίκας ἔφτασε καὶ ὡς αὐτὸ τὸ βαθμό!... Σχετικὰ μάλιστα μὲ τ' ἀλλεπάλληλα συζυγικὰ ἀτυχήματα τοῦ Δουμᾶ πατρός, ὁ δημοσιογράφος Βιέλ Καστέλ, ἀφηγεῖται στ' Ἀπομνημονεύματά του «Ἀπὸ τὰ Παρασκήνια τῆς Κοινωνικῆς καὶ Καλλιτεχνικῆς Ζωῆς τοῦ 1840», τὸ παρακάτω ἀπολαυστικώτατο ἀνέκδοτο:

***

«Λίγο καιρὸ ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο του—τὸν ἀνεξήγητο καὶ ἀκατανόητο γάμο του—μὲ τὴν Ἴντα Φερριέ, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἔπιασε δυὸ διαμερίσματα σ' ἕνα μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ριβολί. Στὸ ἕνα διαμέρισμα, πολυτελέστατα ἐπιπλωμένο, ἐγκαταστάθηκε ἡ γυναῖκα του καὶ στὸ ἄλλο, ποὺ βρισκότανε πρὸς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ἔμενε ὁ συγγραφεύς. Ἐκεῖ, ὁ Δουμᾶς ξενυχτοῦσε γράφοντας τὰ δράματα καὶ τὰ μυθιστορήματά του.

Ἕνα βράδυ, ὁ δοὺξ τῆς Ὀρλεάνης, κάλεσε τὸν συγγραφέα σὲ μιὰ δεξίωσι. Ὁ Δουμᾶς φόρεσε τὸ καινούργιο του φράκο, γέμισε τὰ στήθη του μὲ τὰ παράσημά του καί, κατὰ τὶς ἕντεκα τὸ βράδυ, ξεκίνησε γιὰ τ' ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ. Πρὶν ὅμως περάσει μισὴ ὥρα, γύρισε πάλι σπίτι, καὶ ἀντὶ νὰ τραβήξῃ στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς γυναίκας του καὶ μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρά της... Ὅταν ἡ Ἴντα τὸν εἶδε ξαφνικὰ μπροστά της, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της. Μὰ ὁ Δουμᾶς, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν συγκίνησι τῆς συζύγου του, πλησίασε στὸ τζάκι, στὸ ὁποῖο ἔκαιγε μιὰ καλὴ φωτιά, ζέστανε τὰ χέρια του καὶ ὕστερα εἶπε:

—Δοκίμασα νὰ πάω μὲ τὰ πόδια στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ... Ἔξαφνα ὅμως, ἄρχισε νὰ πέρτῃ ραγδαία βροχή... Ἔγινα μούσκεμα, καθὼς βλέπεις.. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ παρουσιαστῶ στὸν Κεραμεικό, σ' αὐτὰ τὰ χάλια.. Κ' ἐπειδὴ θὰ κάνῃ κρύο στὸ γραφεῖο μου, θὰ μείνω νὰ ἐργαστῶ ἐδῶ... Λαμπρὴ ἡ ἰδέα σου ν' ἀνάψῃς φωτιά...

Ἡ Ἴντα προσπάθησε νὰ διώξῃ τὸ Δουμᾶ, μὲ τὴν πρόφασι, ὅτι εἶχε πονοκέφαλο, ὅτι ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη... Μὰ ὁ σύζυγός της, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ προσοχή, ἔβαλε δυὸ-τρία ξύλα ἀκόμα στὸ τζάκι, κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, πῆρε μελάνι καὶ χαρτὶ καὶ ἄρχιζε νὰ γεμίζῃ τὶς κόλλες μὲ τὴν καταπληκτικὴ εὐχέρεια ποὺ τὸν χαρακτήριζε. Στὸ μεταξύ, ἡ Ἴντα ἔδειχνε σημεῖα νευρικῆς ἀνυπομονησίας.

...Πέρασε ἔτσι κάμποση ὥρα καὶ ὁ Δουμᾶς πελαγοδρομοῦσε στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀκατάσχετης ἐμπνεύσεώς του, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ μικρὴ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς τουαλέττας καὶ...παρουσιάστηκε ἕνας ἄνδρας μὲ τὸ πουκάμισο, τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρύο!..

Ὁ Δουμᾶς τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ ἠθοποιὸς Ροζὲ ντὲ Μπεβουάρ, φίλος του προσωπικὸς καὶ ἄλλοτε φίλος τῆς Ἴντας... Ὁ συγγραφεὺς ἐνόμιζε πὼς ἡ Ἴντα εἶχε κόψει κάθε δεσμὸ μὲ τὸν ἠθοποιὸ αὐτὸν ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε κυρία Δουμᾶ... Νά, ὅμως, ποὺ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς

ἐπληροφορεῖτο, ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη σχέσεις μὲ τὸ Ροζέ!

—Τί ζητᾶς ἐδῶ; φώναξε ὁ Δουμᾶς στὸν ἠθοποιό, μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Διαταρασσεῖς τὴν οἰκογενειακή μου γαλήνη καὶ ἀτιμάζεις τὴν συζυγική στέγη ἑνὸς φίλου σου!... Δὲν εἶνε διαγωγὴ τιμίου ἀνθρώπου αὐτή!...

Μὰ ὁ Ροζέ, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, ἔδωσε στὸ μυθιστοριογράφο τὴν ἐξῆς ἐξωφρενικὴ ἀπάντησι:

—Βέβαια! Τί ἀνάγκη ἔχεις ἐσύ! Καθεσαι ἐδῶ, κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ἀγάζεις ὡραίους λόγους... Δὲν ξέρω ὅμως τί θὰ ἔκανες ἂν ἤσουν στὴ θέσι μου, ἂν ἔμενες δηλαδὴ μισὴ ὥρα μὲ τὸ πουκάμισο στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ μοιάζει μὲ παγωνιέρα... Σὲ περίμενα τόση ὥρα νὰ φύγης.. Καὶ ὅταν θεβαιώθηκα πὼς δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ φύγης, ἀποφάσισα νὰ κάνω τὴν ἐμφάνισι μου!....

Στὸ μεταξύ, ἡ Ἴντα εἶχε κρυφτῆ κάτω ἀπὸ τὸ παπλώμα ἀπ τὴν τρομάρα της.

Ἀλλ' ὁ Δουμᾶς δὲν ἔχανε ποτὲ τὴν ἀπάθεια καὶ τὴν ἀθιοπρεπειά του.

—Πολὺ καλά, κύριε! ἀποκρίθηκε στὸ Ροζέ. Θὰ κανονίσουμε αὔριο τὴ μικρὴ αὐτὴ ὑπόθεσι... Ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος ἐδῶ εἶνε ἀκατάλληλοι γιὰ νὰ λύσουμε τὴ διαφορά μας... Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ σπίτι μου!

—Πολὺ εὐχαρίστως! ψιθύρισε ὁ Ροζέ. Προηγουμένως ὅμως, ὀφῆστε με νὰ ζεστάνω λίγο τὰ ξυλιασμένα χέρια μου...

Κι' ἐνῶ ὁ Μπωδουάρ στριφογύριζε—μὲ τὸ πουκάμισο πάντοτε—μπρὸς στὸ τζάκι γιὰ νὰ ζεσταθῆ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, ὁ Δουμᾶς πηγαινοερχόταν σὰν τρελλὸς μέσα στο δωμάτιο. Σὲ μιὰ στιγμὴ τέλος, πλησιάζοντας στὸ παράθυρο, εἶδε ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη ἔξω ραγδαία βροχή...

—Διάβολε, διάβολε! εἶπε. Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ εἶνε ἁμαρτία νὰ βγάλουμε ἔξω κι' ἕνα σκυλὶ ἀκόμα... Δὲν μπορῶ, κύριε ντὲ Μπωδουάρ, νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε... Κοιμηθῆτε σ' ἕνα καναπέ... καὶ αὔριο τὸ πρωῒ κανονίζουμε τὴ ε μ ι κ ρ ὴ αὐτὴ ὑπόθεσι...

Ὁ Ροζὲ τὸν εὐχαρίστησε καὶ ξαπλώθηκε σ' ἕνα καναπέ. Ὁ Δουμᾶς ἔσβυσε τὰ κεριὰ καὶ πλάγιασε στὸ κρεββάτι, δίπλα στὴν Ἴντα, ἡ ὁποία δὲν ἔβγαζε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της.. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι εἶχε σβύσει, δὲν ὑπῆρχαν πειὰ ἄλλα κούτσουρα καὶ ὁ Ροζὲ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τουρτουρίζη ἀπὸ τὸ κρύο.

—Θὰ κρυολογήση, τὸ ζῶο! ψιθύρισε ὁ Δουμᾶς ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Καὶ ὁ ἔνδοξος μυθιστοριογράφος, πάντοτε μεγάθυμος καὶ μεγαλόκαρδος, φώναξε στὸν ἠθοποιό:

—Δὲν θέλω νὰ κρυολογήσετε, κύριε ντὲ Μπωδουάρ... Σᾶς παραχωρῶ μιὰ μικρὴ θέσι στὸ κρεββάτι μου... Κι' αὔριο τὸ πρωῒ κανονίζουμε τὴ μικρὴ μας ὑπόθεσι...

Ὁ Ροζὲ δὲν περίμενε νὰ τοῦ ἐπαναλάβουν τὴν πρόσκλησι. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο «τριο» ροχάλιζε κατω ἀπὸ τὸ ζεστὸ πάπλωμα!....

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὅταν ξυπνήσαν, κι' ὅταν ἔφτασε ἐπὶ τέλους, ἡ στιγμὴ, νὰ κανονίσουν τὴ μικρὴ τους ὑπόθεσι, ὁ Δουμᾶς ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς καὶ ὕστερα πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ Ροζὲ πάνω ἀπὸ τὴν περίτρομη Ἴντα, τοῦ εἶπε τὰ ὑπέροχα αὐτὰ λόγια:

—Δὲν ἐπιτρέπεται σὲ φίλους παλησοὺς, ὅπως ἐμεῖς, νὰ τὰ χαλάσουν ἐξ αἰτίας μιᾶς γυναίκας, ἔστω καὶ νόμιμης συζύγου... Ἂς ξανασυμφιλιωθοῦμε, Ροζέ. Ἂς γίνουμε καλοὶ φίλοι.

Κι' ἔδωσαν τὰ χέρια...

* * *

Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἴντα καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ...ἀδιόρθωτος μπρὲ Ἀλεξανδρος Δουμᾶς.

Μὰ τοῦ ἦταν γραφτὸ τοῦ συγγραφέως νὰ ὑποφέρη πολλὰ χρόνια ἀκόμα ἀπὸ τὶς ἀλλεπαλλήλες ἀπιστίες καὶ ἀπὸ τὶς δίστροπίες τῆς γυναίκας του, ὥσπου στὶς 11 Μαρτίου 1859, ἡ Ἴντα Φερριὲ πέθανε, φυματική, στὴ Γένουα. Καὶ, πράγμα παράξενο, ὁ μυθιστοριογράφος, λησμονῶντας τὰ μαρτύρια ποὺ τράβηξε ἀπὸ αὐτὴν τὴ γυναίκα, τὴν ἔκλαψε πικρά, σὰν νὰ ἔχασε μαζὺ μ' αὐτὴν τὴ μεγαλείτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς του...

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

*Μιὰ κυρία μὲ διαμαντένιο δαχτυλίδι ξύνει τέσσερες φορὲς περισσότερο τὴν μύτη της ἀπὸ τὶς ὅλλες γυναῖκες.

* * *

Ἕνα καθαρὸ γάντι σκεπάζει πολλὲς φορὲς ἕνα ἀκάθαρτο χέρι, ἀλλὰ δὲν τὸ καθαρίζει ποτέ.

* * *

Ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς κι' ὄχι ὁ φόβος τοῦ θανάτου, σπρώχνουν τὴν ἀνθρωπότητα στὴν πρόοδο.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ μάγος Γαλεότι. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος μαίνεται. Ἡ ἔξυπνη ἀπάντησις τοῦ μάγου. Ὁ Νοστραδάμος κι' ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Ἡ γκάφα τοῦ Στόφλερ. Γιατὶ δὲν ἔγινε κατακλυσμὸς στὰ 1524. Μπουλαινβιὲρ καὶ Βολταῖρος. Ἕνα ἀμίμητο γράμμα τοῦ φιλοσόφου, κλπ. κλπ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 11ος εἶχε πάντα κοντά του τὸν περίφημο μάγο Γαλεότι, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο ὅτι μποροῦσε νὰ προβλέψη τὰ μέλλοντα, διαβάζοντας στὰ ἄστρα. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν δὲν ἐπιχειροῦσε τίποτε, χωρὶς νὰ ρωτήση τὸν Γαλεότι. Κάποτε ὁ Λουδοβίκος ἤθελε νὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τῶν δουκῶν τῆς Βουργουνδίας, ποὺ ἦσαν ἐχθροί του. Ρώτησε λοιπόν, ὅπως πάντα, τὸν Γαλεότι κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ διάβασε στὰ ἄστρα, τοῦ εἶπε :

—Προχωρεῖτε ἄφοβα, Μεγαλειότατε. Ὁ οὐρανὸς μοῦ φανερώνει πὼς θὰ νικήσετε.

Ὁ Λουδοβίκος ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι, μὰ τὴν ἔπαθε, νικήθηκε κατὰ κράτος. Ἔγύρισε λοιπὸν στὸ Παρίσι ἔξω φρενῶν κατὰ τοῦ ἀστρολόγου.

—Γαλεότι, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἔστειλε νὰ τὸν φωνάξουν, ἐπεισθῆν τώρα ὅτι τὰ προβλέπεις ὅλα. Διαβάζεις στὰ ἄστρα τὸ μέλλον, ὅπως σὲ βιβλίο. Γιὰ λέγε μου, λοιπόν, πότε θὰ πεθάνης ; Γιατί ἀσφαλῶς θὰ τὸ ξέρης...

Ὁ Γαλεότι δὲν ἦταν κοντός. Κατάλαβε τί τοῦ μελλόταν νὰ πάθη καὶ ἀπάντησε :

—Μεγαλειότατε, πότε ἀκριβῶς, ποιὰ μέρα καὶ ποιὰ ὥρα θὰ πεθάνω, δὲν μπόρεσα ἀκόμα νὰ τὸ ξεδιαλύνω στὰ ἄστρα. Ἐκεῖνο ποὺ εἶδα καὶ ξέρω εἶνε ὅτι θὰ πεθάνω διὸ μέρες πρὶν ἀπὸ σᾶς...

Ὁ Λουδοβίκος, μ' ὅλο τὸν θυμό του, δὲν τόλμησε τότε νὰ τὸν θανατώση.

* * *

Ἄλλος διάσημος μάγος τοῦ μεσαίωνος ἦταν ὁ Νοστράδαμος, τὸν ὁποῖον εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψι ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑنρίκου 4ου καὶ μητέρα τοῦ Λουδοβίκου 11ου. Γιὰ τὸν Νοστράδαμο λοιπὸν λένε ὅτι ἀπὸ τὸν ΙΖ' αἰῶνα εἶχε προβλέψει τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο.

* * *

Ἕνας ἄλλος πάλι ἀστρολόγος, ὁ Στόφλερ, προεῖπε πὼς στὰ 1524 θὰ γινόταν νέος κατακλυσμὸς στὴ γῆ καὶ θὰ καταστρεφόταν ὅλη ἡ πλάσι. Τόσο δὲ πίστευαν ὅλοι σ' αὐτὴ τὴν προφητεία, ὥστε οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης κατασκεύαζαν κιβωτοὺς γιὰ νὰ σωθοῦν μέσα σ' αὐτές, σὰν τὸν Νῶε... Ἤρθε τέλος καὶ τὸ 1524 κι' ὄχι μόνον κατακλυσμὸς δὲν ἔγινε, μὰ οὔτε σταλιὰ νερὸ δὲν ἔπεσε ὅλον αὐτὸν τὸ χρόνο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι' ὁ κόσμος παρ' ὀλίγον νὰ καταστραφῆ ἀπὸ ἀνομβρία, γιατὶ ἐστέρευαν ὅλες ἡ βρύσες καὶ τὰ πηγάδια. Καὶ ὁ Στόφλερ ; Τὸν ἐσκότωσαν ; Τὸν ἔδειραν ; Τὸν ἐκορόϊδευαν τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ἀνόητη προφητεία του ; Τίποτ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά. Ἰσχυρίσθηκε πὼς ἐπρόκειτο πράγματι νὰ γίνη κατακλυσμός, ἀλλ' ὁ πολυεύσπλαχνος Θεὸς εἰσάκουσε τὶς δεήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τὶς προεσβεῖες τῆς Θεοτόκου κι' ἔδωσε...χάρι στὸν κόσμο, ἀναβάλλοντας τὸν κατακλυσμό. Κι' ὁ κοσμάκης πίστευε πάλι τὸν ἀστρολόγο...

* * *

Νοστιμώτερο εἶνε τὸ πάθημα ἑνὸς ἄλλου ἀστρολόγου, τοῦ Μπουλαινβιὲρ. Αὐτὸς εἶχε τῆ στὸ διάσημο φιλόσοφο Βολταῖρο πὼς θὰ πέθαινε σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν. Ὁ Βολταῖρος ὅμως ἔζησε. Κι' ὅταν ἔγινε 60 ἐτῶν, θυμήθηκε τὴν προφητεία τοῦ ἀστρολόγου καὶ τοῦ ἔγραψε :

«Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, γιατὶ ἔζησα καὶ σᾶς διέψευσα !»

* * *

Ἕνας πάμπλουτος ἄνθρωπος ἦταν ἄρρωστος τοῦ πεθαμοῦ κι' ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε πὼς θὰ γίνη καλὰ ἂν φορέση τὸ πουκάμισο ἑνὸς τελείως εὐτυχισμένου ἀνθρώπου. Ὁ πλούσιος ἔστειλε ἀμέσως τοὺς δούλους του σὲ χῶρες καὶ χωριὰ νὰ βροῦνε ἕναν εὐτυχισμένον ἄνθρωπο. Κανένας ὅμως δὲν βρέθηκε τέλεια εὐτυχισμένος. Τέλος βρῆκαν κάποιον ἀλήτη τῶν δρόμων, τὸν ὁποῖο πῆγαν στὸν πλούσιο, γιατὶ ἔλεγε πὼς εἶνε παντευτυχής.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ εὐτυχισμένος, ὁ τελείως εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ; τὸν ρώτησε ὁ πλούσιος.

—Ναί, ἐγώ ! ἀπάντησεν ὁ ἀλήτης.

—Γρήγορα, βγάλε τὸ πουκάμισό σου καὶ δός μου το νὰ τὸ φορέσω, γιὰ νὰ γίνω καλὰ, κι' ἐγὼ θὰ σε ντύσω στὸ χρυσάφι.

—Τὸ πουκάμισό μου ; εἶπεν ὁ ἀλήτης. Δὲν ἔχω πουκάμισο !...

* * *

Ὅταν ἐγίνετο ἡ στέψις τοῦ καρδιναλίου Ρὲτζ στὴ Σορβόνη, παρέστησαν πολλοὶ ἐπίσκοποι, καρδινάλιοι καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι κληρικοί. Μιὰ κυρία θεωροῦμενη, μάλιστα, κατεφαγεμένη ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς τελετῆς, εἶπε :

—Πόσοι ἐπίσκοποι καὶ καρδινάλιοι! Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι στὸν Παράδεισο...

—Στὸν Παράδεισο, κυρία μου, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπάρχουν τόσοι κληρικοὶ, τῆς ἀπάντησε ἕνας εὐγενής.